YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)

16 päivänä heinäkuuta 1998 *

Asiassa C-252/97 P,

N, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, edustajanaan asianajaja Xavier Magnée, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Louis Schiltz, 2 rue du Fort Rheinsheim,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-273/94, N vastaan komissio 15.5.1997 antaman tuomion (Kok. H. 1997, s. II-289) kumoamista ja sitä, että kantajan viraltapano kumotaan ja hänelle määrätään maksettavaksi vahingonkorvausta,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään johtava oikeudellinen neuvonantaja Gianluigi Valsesia, avustajanaan asianajaja Denis Waelbroeck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida ja J.-P. Puissochet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 N on yhteisöjen tuomioistuimeen 11.7.1997 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-273/94, N vastaan komissio, 15.5.1997 antamaan tuomioon (Kok. H. 1997, s. II-289; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla hylättiin valittajan kanne, jossa vaadittiin kumottavaksi 4.10.1993 tehty komission päätös, jolla valittaja pantiin viralta, sekä korvausta valittajan mukaan hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta.

2 N:n ja komission välisen oikeusriidan perustana olevien tosiseikkojen osalta viitataan valituksenalaisen tuomion 1—30 kohtaan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettu kanne

3 N on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 2.8.1994 jättämällään kanteella vaatinut, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa komission 4.10.1993 tekemän päätöksen, jolla kantaja pantiin viralta, sekä komission 2.5.1994 tekemän päätöksen, jolla hänen valituksensa hylättiin;

— määrää, että kantaja on otettava takaisin virkaansa takautuvasti 1.12.1993 alkaen ja että komission on maksettava hänelle keskeytyksettä hänen maksamaton palkkansa 8 prosentin vuotuisine korkoineen kunkin kuukauden palkan erääntymispäivästä lukien,

— määrää komission maksamaan kantajalle kolme miljoonaa Belgian frangia (BEF) korvauksena hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta tai muun yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asianmukaiseksi arvioiman summan

— toissijaisesti, jos kantajan ottamisesta takaisin virkaansa ei määrätä, toteaa, että hänen viraltapanonsa oli perusteeton, ja määrää tämän vuoksi komission maksamaan hänelle 57 443 399 BEF:n korvauksen hänelle aiheutuneesta taloudellisesta vahingosta sekä 20 miljoonaa BEF: ia korvauksena hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta tai muun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asianmukaiseksi arvioiman summan ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

4 Kumoamiskanteensa tueksi N vetosi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kolmeen kanneperusteeseen, jotka koskivat kurinpitomenettelyn virheellisyyttä, komission tosiseikkoja arvioidessaan tekemiä ilmeisiä arviointivirheitä ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

5 Kurinpitomenettelyn virheellisyyttä koskevan kanneperusteen osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 67—76 kohdassa, että komissio oli perustellusti aloittanut kurinpitomenettelyn, että yksinomaan se seikka, että pankki oli ehkä ilmoittanut tiedot, joihin komissio perusti päätöksensä, rikkoen kansallisia pankkisalaisuuden suojaamista koskevia säännöksiä, ei estänyt kurinpitomenettelyn aloittamista ja että kurinpitomenettelyllä ei loukattu kantajan oikeutta yksityiselämän kunnioittamiseen.

6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 77—84 kohdassa seuraavaksi, että kantajan väite siitä, että komissio on rikkonut kantajan puolustautumisoikeuksia kurinpitomenettelyssä, oli hylättävä, koska tällaisena rikkomisena ei voida pitää sitä, ettei komissio ilmoittanut kantajalle heti keskustelujen alkaessa häntä vastaan esitettyjä syytöksiä. Komissio ei ole myöskään loukannut kontradiktatorista ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden yleistä periaatetta, kun se ei menettelyn kuluessa paljastanut tietolähdettään. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 85—86 kohdassa, ettei komissio ollut loukannut kantajan oikeutta olla todistamatta itseään vastaan, ja se totesi valituksenalaisen tuomion 87—94 kohdassa, että kantajan väitettä, jonka mukaan hänen puolustautumisoikeuksiaan olisi loukattu, koska hänelle ei ollut toimitettu eräitä asiakirjoja, ei voitu hyväksyä.

7 Sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan komissio ei ollut kunnioittanut kantajan oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, ettei komission voitu katsoa olevan "tuomioistuin" 4.11.1950 allakirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn eurooppalaisen yleissopimuksen (jäljempänä ihmisoikeussopimus) 6 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa kantajan väittäneen perusteettomasti, että päätöksen, jolla kantajan valitus hylättiin, olisi tehnyt se sama henkilö, joka oli tehnyt myös alkuperäisen päätöksen.

8 Tosiseikkojen arvioinnissa tehtyä ilmeistä virhettä ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevien kanneperusteiden osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 125—145 kohdassa, ettei kantaja voinut väittää komission tehneen ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että kantaja oli laiminlyönyt vakavalla tavalla henkilöstösääntöjen mukaisia velvoitteitaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi valituksenalaisen tuomion 147—149 kohdassa, ettei minkään asiakirja-aineistoon sisältyvän seikan perusteella voitu katsoa, että määrätty seuraamus olisi ollut selvästi suhteeton todettuihin rikkomisiin nähden tai että komissio olisi käyttänyt toimivaltaansa muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten se on sille uskottu.

9 Kanteen vahingonkorvausta koskevasta osasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 159 ja 160 kohdassa, että kanne voitiin ottaa tutkittavaksi mutta että se ei ollut perusteltu, koska kumoamisvaatimuksen tueksi esitettyjen kanneperusteiden tarkastelussa ei ollut ilmennyt, että komissio olisi toiminut lainvastaisesti, eikä siten mitään sellaista virhettä, jonka perusteella komission vastuu syntyisi.

10 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen kokonaisuudessaan.

Muutoksenhaku

11 N vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion ja

— kumoaa komission 4.10.1993 tekemän päätöksen, jolla valittaja pantiin viralta, sekä komission 2.5.1994 tekemän päätöksen, jolla hänen valituksensa hylättiin,

— määrää, että valittaja on otettava takaisin virkaansa takautuvasti 1.12.1993 alkaen ja että komission on maksettava hänelle keskeytyksettä hänen maksamaton palkkansa 8 prosentin vuotuisine korkoineen kunkin kuukauden palkan erääntymispäivästä lukien,

— määrää komission maksamaan valittajalle kolme miljoonaa Belgian frangia (BEF) korvauksena hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta tai muun yhteisöjen tuomioistuimen asianmukaiseksi arvioiman summan,

tai, jos N:n ottamisesta takaisin virkaansa ei määrätä, toissijaisesti

— toteaa, että valittajan viraltapano oli perusteeton, ja määrää tämän vuoksi komission maksamaan hänelle 57 443 399 BEF:n korvauksen hänelle aiheutuneesta taloudellisesta vahingosta sekä 20 miljoonaa BEF korvauksena hänelle aiheutuneesta aineettomasta vahingosta tai muun yhteisöjen tuomioistuimen asianmukaiseksi arvioiman summan,

ja toissijaisesti, tämän mitenkään rajoittamatta asiassa annettavaa ratkaisua, ennen valituksen hyväksymistä

— antaa valittajalle oikeuden näyttää toteen millä tahansa haluamallaan lainmukaisella tavalla ja muun muassa todistajia kuulemalla, ettei valittaja ole antanut kellekään ohjeita riidanalaisen "sopimuksen" täytäntöönpanemisesta eikä allekirjoittanut sitä, ja

— määrää käsiala-asiantuntijan ja antaa hänelle tehtäväksi kyseisen allekirjoituksen tutkimisen.

12 Valitusta koskevissa huomautuksissaan komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

— jättää valituksen tutkimatta siltä osin kuin siinä vedotaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemiin virheisiin,

— hylkää valituksen kokonaisuudessaan perusteettomana,

— hylkää valittajan vahingonkorvausvaatimukset perusteettomina ja

— päättää oikeudenkäyntikuluista sovellettavien oikeussääntöjen mukaisesti.

13 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteiden ryhmään, joista ensimmäinen koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamia tosiseikkoja, toinen kurinpitomenettelyä ja kolmas ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia sekä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

14 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklassa määrätään, että jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä aloittamatta suullista menettelyä.

15 Ennen valittajan esittämien valitusperusteiden tarkastelua on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valitus voi EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan perustua vain oikeussääntöjen rikkomista koskeviin valitusperusteisiin, ei tosiseikkojen arviointiin (ks. mm. asia C-59/96 P, Koelman v. komissio, määräys 16.9.1997, Kok. 1997, s. I-4809, 31 kohta).

16 Näin ollen, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hahmottanut asian tosiasiaperustan tai arvioinut sitä, yhteisöjen tuomioistuin on perustamissopimuksen 168 a artiklan nojalla toimivaltainen pelkästään harjoittamaan tämän tosiasiaperustan oikeudellista luonnehdintaa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin johtopäätöksiin kohdistuvaa valvontaa. Yhteisöjen tuomioistuimella ei myöskään periaatteessa ole toimivaltaa tarkastaa sitä selvitystä, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asian tosiasiaperustaa hahmottaessaan tukeutunut. Silloin kun tämä selvitys on saatu asianmukaisesti ja kun yleisiä oikeusperiaatteita sekä todistustaakkaa ja todisteiden esittämistä koskevia menettelysääntöjä on noudatettu, ainoastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä nimittäin on arvioida sille esitetyn selvityksen merkitystä todisteina (ks. mm. asia C-30/96 P, Abello v. komissio, määräys 5.2.1998, 53 kohta, Kok. 1998, s. I-377).

17 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määrätään, että valituskirjelmässä on mainittava oikeudelliset perusteet ja väitteet, joihin vedotaan.

18 Näistä määräyksistä käy ilmi, että valituskirjelmässä on esitettävä täsmällisesti ne tuomion riidanalaiset kohdat, joiden kumoamista vaaditaan, sekä ne oikeudelliset perustelut, jotka erityisesti tukevat kyseistä vaatimusta.

19 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tätä edellytystä ei täytä sellainen valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, mukaan lukien sellaiset perusteet ja väitteet, jotka perustuvat mainitun tuomioistuimen nimenomaisesti hylkäämiin seikkoihin; tällainen valitus merkitsee todellisuudessa sitä, että vaaditaan yksinkertaisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen käsittelyä uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei kuulu viimeksi

mainitun toimivaltaan (ks. mm. asia C-403/95 P, Obst v. komissio, tuomio 15.1.1998, 18 kohta, Kok. 1998, s. I-27).

Ensimmäinen valitusperusteiden ryhmä: ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamat tosiseikat

20 Ensimmäisten valitusperusteiden ryhmällä N väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt tosiseikkoja koskevia virheitä, jotka ovat vääristäneet valituksenalaisessa tuomiossa tehtyjä johtopäätöksiä ja loukanneet valittajan etuja.

21 N moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ensinnäkin siitä, ettei se ole ottanut huomioon sitä, että N soitti itse pankkiinsa ja vastusti riidanalaisen rahasumman siirtämistä omalle pankkitililleen, toiseksi siitä, että se on viitannut valituksenalaisen tuomion 7 kohdassa "kantajan ja Nigerian välillä tehtyyn, allekirjoitettuun sopimukseen", vaikka valittaja on aina kiistänyt tällaisen sopimuksen olemassaolon, ja kolmanneksi siitä, ettei se ole todennut, ettei mitään "uskottavaa selitystä" siirrosta valittajan pankkitilille voida esittää, koska valittaja oli kieltänyt tällaisen siirron heti, kun hänelle oli ilmoitettu, mistä summasta oli kyse. Valittajan mukaan hänen asianaan ei ollut antaa selvityksiä komission oikeutettujen tiedustelujen johdosta sen jälkeen, kun hän oli vahvistanut pankilleen, ettei pankin pitänyt toteuttaa kyseistä toimenpidettä. Neljänneksi N kiistää sen, että hän olisi voinut päästä käsiksi tiettyihin arkaluontoisiin tietoihin ja asiakirjoihin.

22 Tältä osin riittää, kun todetaan, että näillä perusteluillaan N vain riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamat tosiseikat ja sen arvion niistä.

23 Näin ollen ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Toinen valitusperusteiden ryhmä: kurinpitomenettelyn virheellisyys

24 Ensimmäisellä toiseen valitusperusteiden ryhmään kuuluvalla valitusperusteellaan valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa katsonut, että koska "tietolähde" oli toiminut omasta aloitteestaan, komissio saattoi käyttää niitä tietoja, jotka sille oli toimitettu vaitiolovelvollisuutta rikkoen, ja aloittaa näiden tietojen pohjalta ensin tutkinnan ja sittemmin kurinpitomenettelyn. Valittaja huomauttaa tältä osin, että koska komissio kieltäytyi paljastamasta tämän tietolähteen henkilöllisyyttä, kysymysten esittäminen on sallittua ja että yksinomaan sen seikan, että pankki on pyytänyt saada pysyä nimettömänä, olisi pitänyt johtaa siihen, että komissio olisi ryhtynyt harkitsemaan asiaa perusteellisesti.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan jättänyt ottamatta huomioon sen, että komission osallistuminen alkuperäiseen virheeseen johtui aiemman virheen hyväksikäytöstä ja hyödyntämisestä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole noudattanut yleistä oikeusperiaatetta, jonka mukaan oikeustoimi voidaan todeta pätemättömäksi petoksen perusteella (fraus omnia corrumpit), kun se on valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa todennut, että komissio saattoi jättää huomiotta tämän pätemättömyysperusteen sillä verukkeella, että sen piti suojella "omia etujaan", joita ei ole kuitenkaan määritelty muulla tavoin.

26 Tältä osin on todettava, että kuten tämän tuomion 19 kohdassa on todettu, sellainen valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, ei täytä perustamissopimuksen 168 a artiklassa ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisessä kohdassa asetettuja edellytyksiä.

27 On kuitenkin todettava, että edellä esitetyillä perusteluilla pyritään lähinnä siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostettu kanne käsiteltäisiin uudelleen, ja että perusteluissa ei osoiteta, miltä osin valituksenalaisessa tuomiossa on tehty oikeudellinen virhe.

28 Sen perustelun osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole noudattanut fraus omnia corrumpit -periaatetta, on todettava, että kyseessä ei ole itsenäinen valitusperuste, jonka nojalla voitaisiin saattaa kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio, jonka mukaan yksinomaan se seikka, että pankki on saattanut toimittaa tiedot, joille komissio on perustanut kantansa, rikkoen pankkisalaisuuden suojaamista koskevaa kansallista lainsäädäntöä, ei estä kurinpitomenettelyn aloittamista ja että tällä toimenpiteellä ei siten loukata oikeutta yksityiselämän kunnioittamiseen.

29 Tämän valitusperusteiden ryhmän ensimmäinen valitusperuste on siten jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

30 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on sekoittanut keskenään kaksi erillistä toimenpidettä eli valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa mainitun tutkinnan aloittamisen ja 70 kohdassa mainitun kurinpitomenettelyn aloittamisen. Tämän valitusperusteen toisen osan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole esittänyt perusteluja niille syille, joiden vuoksi komission etuja ei olisi voitu suojata valittajan viraltapanoon johtaneen kurinpitomenettelyn sijasta pelkällä tutkinnalla. N väittää tältä osin, että sen, että yleiselle edulle annetaan etusija yksityisten oikeutettuihin etuihin nähden, on oltava poikkeus kaikissa demokraattisissa yhteiskunnissa, ja että tällaista kantaa voidaan perustella ainoastaan, jos yksityisen edun uhraaminen on välttämätöntä ja oikeassa suhteessa asianomaiseen yleiseen etuun.

31 Toinen valitusperuste perustuu valituksenalaisen tuomion selvästi virheelliseen tulkintaan.

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa esittänyt ne syyt, joiden vuoksi komissio saattoi aloittaa alustavan tutkinnan, ja tuomion 70 kohdassa se on vastannut N:n esittämään kanneperusteeseen, jonka mukaan kurinpitomenettely oli ollut virheellinen, koska se oli aloitettu sellaisten tietojen perusteella, jotka pankki oli antanut rikkoen pankkisalaisuuden suojaamista koskevia kansallisia säännöksiä.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tämän jälkeen tuomion 74 kohdassa, ettei komissio ollut ryhtynyt kohtuuttomiin toimenpiteisiin, kun se oli aloittanut ensin tutkinnan ja sittemmin kurinpitomenettelyn saatuaan tietoja, jotka saattoivat liittyä valittajan lainvastaisiin toimiin ja siten Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettaviin henkilöstösääntöihin (jäljempänä henkilöstösäännöt) sisältyvien velvoitteiden vakaviin rikkomisiin.

34 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole sekoittanut keskenään kahta menettelyä, ja se on luetellut riittävästi syitä, joilla komission aloittamaa kurinpitomenettelyä voitiin perustella.

35 Toinen valitusperuste on siten syytä hylätä selvästi perusteettomana.

36 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa virheellisesti, ettei kurinpitomenettelyn aloittaminen merkinnyt sitä, että oikeutta yksityiselämän kunnioitukseen olisi loukattu. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten jättänyt ottamatta huomioon sen, ettei N ole toteuttanut lainvastaisia toimia, sekä sen, että yleistä etua, jolla voidaan perustella poikkeamista ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan mukaisesta perusoikeudesta, voitiin suojata riittävästi pelkällä tutkinnalla. Tämän valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää voivansa perustellusti valittaa siitä, ettei hänen käytössään ole mitään mahdollisuutta nostaa kannetta, jolla pyritään valittajan yksityiselämän kunnioituksen riistämisen lainmukaisuuden valvontaan.

37 Neljännessä valitusperusteessaan N moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole katsonut valittajan puolustautumisoikeuksia loukatun. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut katsoa, että tosiseikkoja, joista häntä epäiltiin, ei tarvinnut ilmoittaa selkeästi alustavissa keskusteluissa, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voinut vedota "alustavan keskustelun" käsitteeseen perustellakseen poikkeamista selkeysvaatimuksesta, joka sisältyy henkilöstösääntöjen kurinpitomenettelyä koskevassa liitteessä IX olevaan 1 artiklaan, ja koska alustavat keskustelut olivat tosiasiassa varsinaisia kuulusteluja, joissa valittaja saatiin lainvastaisesti todistamaan itseään vastaan.

38 Näiden kahden valitusperusteen osalta on todettava, että kuten tämän tuomion 19 kohdassa on jo todettu, valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, ei täytä perustamissopimuksen 168 a artiklassa ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa asetettuja edellytyksiä.

39 On todettava, että valittaja toistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämiään väitteitä osoittaakseen, että kurinpitomenettelyn aloittamisella loukattiin oikeutta yksityiselämän kunnioittamiseen ja että puolustautumisoikeuksia on loukattu, koska tosiseikkoja, joista häntä epäiltiin, ei alustavissa keskusteluissa ilmoitettu selkeästi, mutta että valittaja ei esitä lisäseikkoja, joiden perusteella yhteisöjen tuomioistuin voisi ymmärtää, miltä osin valituksenalaisessa tuomiossa on tehty oikeudellinen virhe.

40 Lisäksi on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 71—75 kohdassa ottanut nimenomaan kantaa oikeutta yksityiselämän kunnioittamiseen koskevan väitetyn loukkauksen lainmukaisuuteen.

41 Näin ollen kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa sekä neljäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi, ja kolmannen valitusperusteen toinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana.

42 Viidennessä valitusperusteessaan N väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut katsoa valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa, että komissiolla oli velvollisuus suojella tietolähteen nimettömyyttä, koska komissio ei ole koskaan osoittanut pankin pyytäneen saada pysyä nimettömänä ja koska pankki ei ole koskaan kiistänyt tietolähteenä toimimistaan. Valituksenalaista tuomiota ei valittajan mukaan voitu perustella tietolähteen liikesalaisuuksilla, sillä pankilla ei ole mitään liiketoimintaan liittyvää syytä paljastaa salaisuuksiaan, vaan sillä on päinvastoin velvollisuus säilyttää nämä salaisuudet.

43 Tältä osin on todettava, että siltä osin kuin viidennessä valitusperusteessa väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi arvioinut tosiseikkoja virheellisesti, valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

44 Tietolähteen nimettömyyden suojaamisvelvollisuutta koskevan väitteen osalta on todettava, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa, yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY:n perustamissopimuksen 214 artiklassa — jossa yhteisön toimielinten jäsenet ja edustajat velvoitetaan olemaan ilmaisematta salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja — on kysymys yleisestä periaatteesta, jota sovelletaan myös luonnollisten henkilöiden toimittamiin tietoihin, jos nämä tiedot ovat luonteeltaan luottamuksellisia. Jos tiedot on toimitettu täysin vapaaehtoisesti, mutta niiden antamisen yhteydessä on esitetty pyyntö, että tietoja käsiteltäisiin luottamuksellisesti tietolähteen nimettömyyden suojelemiseksi, toimielin, joka päättää ottaa vastaan nämä tiedot, on velvollinen noudattamaan tällaista ehtoa (ks. asia 145/83, Adams v. komissio, tuomio 7.11.1985, Kok. 1985, s. 3539, 34 kohta). Lisäksi sellaisten tietojen perusteella, joiden alkuperää ei paljasteta, aloitettu menettely on sääntöjenmukainen silloin kun asianomaisen henkilön mahdollisuuksiin esittää kantansa tosiseikkojen totuudenmukaisuudesta ja sisällöstä tai toimitetuista asiakirjoista taikka komission niistä tekemistä päätelmistä ei vaikuteta (ks. asia 85/76, Hoffmann-La Roche v. komissio, tuomio 13.2.1979, Kok. 1979, s. 461, 14 kohta).

45 Tästä seuraa, että osittain viidennen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi ja osittain se on selvästi perusteeton.

46 Kuudennessa valitusperusteessaan N väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa jättänyt virheellisesti toteamatta, että valittajan puolustautumisoikeuksia loukattiin silloin kun tietolähteen henkilöllisyys salattiin häneltä. Koko menettelystä on valittajan mukaan tullut virheellinen sen vuoksi, että hänelle ei ilmoitettu, että alustavan tutkinnan ja kurinpitomenettelyn ainoana ja yhteisenä perustana oli pankin lainvastainen toimenpide.

47 Seitsemännessä valitusperusteessaan N moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole hyväksynyt väitettä, jonka mukaan valittajan oikeutta olla todistamatta itseään vastaan on loukattu. Valittajaa vastaan esitetyt vakavimmat syytökset ovat näet perustuneet hänen omiin ilmoituksiinsa.

48 Tältä osin riittää, kun todetaan, että valitus, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, ei täytä perustamissopimuksen 168 a artiklassa ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa asetettuja edellytyksiä.

49 Nyt esillä olevassa asiassa N:n väitteillä pyritään tosiasiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen uudelleenkäsittelyyn, eikä niillä osoiteta, miltä osin valituksenalaisessa tuomiossa on tehty oikeudellinen virhe.

50 Kuudes ja seitsemäs valitusperuste on siten jätettävä tutkimatta, koska niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

51 Kahdeksannessa valitusperusteessaan N väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 95 artiklassa kieltänyt häneltä perusteettomasti ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan mukaiset takeet vedoten siihen, ettei komissiota voida pitää "tuomioistuimena" tässä määräyksessä tarkoitetulla tavalla. Valittaja lisää, että ainakin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen itse olisi pitänyt noudattaa tätä määräystä, vaikkei komissiota voitaisikaan pitää tuomioistuimena.

52 On todettava aluksi, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa, komissiossa käytävä menettely ei ole oikeudenkäyntimenettelyä vaan hallintomenettelyä, joten komissiota ei voida pitää ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa tarkoitettuna "tuomioistuimena" (ks. asia 100/80—103/80, Musique Diffusion française v. komissio, tuomio 7.6.1983, Kok. 1983, s. 1825, 7 kohta).

53 On lisäksi todettava, että N:n väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole itse noudattanut ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa, ei perustu mihinkään täsmälliseen seikkaan.

54 Näin ollen kahdeksas valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

55 Yhdeksännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa hylännyt huomautuksen, jonka mukaan 4.10.1993 tehty päätös, jolla valittaja pantiin viralta, ja 2.5.1994 tehty päätös, jolla kantajan valitus hylättiin, olivat tosiasiassa saman henkilön tekemiä. Valittaja väittää tämän valitusperusteen toisessa osassa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole vastannut valittajan väitteeseen, jonka mukaan johtaja oli omaa päätöstään perustelematta päättänyt viraltapanosta vastoin kurinpitolautakunnan lausuntoa, jossa suositeltiin vain palkkaluokan alentamista, ja että myös komissio oli laiminlyönyt tämän päätöksensä perustelemisen.

56 On todettava, että tämän valitusperusteen ensimmäinen osa, joka on suunnattu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia vastaan, on jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

57 Tämän valitusperusteen toinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana. Kuten valituksenalaisen tuomion 112 kohdasta ilmenee, valittaja on nimittäin väittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että vaikka kurinpitolautakunta oli suositellut valittajan palkkaluokan alentamista, nimittävä viranomainen piti viraltapanoa parempana sellaisten syiden vuoksi, joita ei tässä asiassa voida tutkia tosiseikkojen tai oikeudellisten seikkojen osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vastasi tähän väitteeseen valituksenalaisen tuomion 142 ja 143 kohdassa todeten, että riidanalaiseen päätökseen sisältyvät nimittävän viranomaisen toteamukset vastasivat tosiseikoista tehtyä kokonaisarviota, että valittaja oli siten korostanut virheellisesti kysymystä siitä, oliko tämän toteamuksen tueksi sitä erikseen tutkittaessa esitetty näyttöä, ja että nimittävä viranomainen oli ainoastaan tarkastellut olettamaa, jota on asian olosuhteet huomioon ottaen pidetty todennäköisenä, ja ennen kaikkea sitä, ettei valittaja olisi tehnyt lojaalia yhteistyötä, mikä johti lopulta oikeutettuihin epäluuloihin.

Kolmas kanneperusteiden ryhmä: ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama tosiseikkojen arviointi ja suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen

58 Tähän kolmanteen valitusperusteiden ryhmään kuuluvassa ensimmäisessä valitusperusteessaan N väittää, että häntä vastaan esitetyt väitteet ovat niin ristiriitaisia, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt katsoa, ettei kurinpitolautakunnan lausunnon vastaista viraltapanoa voida perustella. Komissio ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustivat näet kantansa — ensiksi mainittu riidanalaisen seuraamuksen määräämiseksi ja viimeksi mainittu sen perustelemiseksi — pelkkään todennäköiseltä vaikuttamaan olettamaan. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kantajan mukaan katsonut valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa virheellisesti, että tarkoituksenmukaisen seuraamuksen valitseminen kuuluu nimittävälle viranomaiselle ja että sen valvonta, onko seuraamus oikeassa suhteessa tehtyyn virheeseen, voi koskea vain ilmeistä virhettä.

59 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voinut katsoa hänen antaneen ristiriitaisia selityksiä, sillä mikään mainituista selityksistä ei ollut omiaan vahvistamaan komission oikeutettuja epäilyjä toimenpiteistä, jotka saattoivat vahingoittaa komissiota huomattavasti. Tämän valitusperusteen toisessa osassa valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se oli vahvistanut viraltapanon yksinomaan siksi, ettei valittaja ollut puhunut, vaikka hänellä oli oikeus vaieta.

60 Nämä molemmat valitusperusteet perustuvat valituksenalaisen tuomion selvästi virheelliseen tulkintaan.

61 Valituksenalaisesta tuomiosta ei ensinnäkään käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vahvistanut viraltapanon ainoastaan siksi, että valittaja olisi antanut ristiriitaisia selityksiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet todennut valituksenalaisen tuomion 142 kohdassa nimittävän viranomaisen todenneen riidanalaisessa päätöksessään, että kaiken esille tulleen perusteella olisi syytä uskoa, että N oli osallistunut yritykseen siirtää vilpillisesti erittäin huomattava rahasumma Brysselissä sijaitsevaan pankkiinsa, ja että tämä toteamus vastasi tosiseikoista tehtyä kokonaisarviota. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 144 kohdassa, että valittajan ilmoituksista voitiin joka tapauksessa päätellä, että kantaja oli pitänyt yllä suhteita kolmanteen

maahan alalla, jota koskevia arkaluontoisia tietoja hänellä oli yhteisön virkamiehen ominaisuudessa hallussaan, ilmoittamatta tästä esimiehilleen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten todennut valituksenalaisen tuomion 145 kohdassa, ettei voitu väittää, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että kantaja oli laiminlyönyt vakavasti henkilöstösääntöjen mukaisia velvoitteitaan, korostettuaan ensin valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa, että henkilöstösäännöistä voitiin johtaa virkamiestä suhteessa omaan toimielimeensä koskeva lojaalisuusvelvoite, jonka olisi johdettava siihen, että virkamies käyttäytyy kaikkien epäilysten ulkopuolella olevalla tavalla, jotta asianomaisen toimielimen ja virkamiehen itsensä välillä oleva luottamuksellinen suhde voi aina säilyä.

62 Seuraavaksi on todettava, että kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 147 kohdassa, yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sen jälkeen kun virkamiestä vastaan esitetyn väitteen tosiseikkojen paikkansapitävyys on näytetty toteen, tarkoituksenmukaisen seuraamuksen valinta kuuluu nimittävälle viranomaiselle, eivätkä yhteisöjen tuomioistuimet voi arvostella valintaa, ellei kyse ole ilmeisestä virheestä tai harkintavallan väärinkäytöstä (ks. mm. asia 228/83, F v. komissio, tuomio 29.1.1985, Kok. 1985, s. 275, 34 kohta).

63 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin perustellusti korostanut valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa, minkään asiakirja-aineistoon sisältyvän seikan perusteella ei voida päätellä, että määrätty seuraamus olisi selvästi suhteeton todettuihin laiminlyönteihin nähden tai että komissio olisi käyttänyt toimivaltaansa muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten se on sille uskottu.

64 Näin ollen molemmat valitusperusteet on hylättävä selvästi perusteettomina.

65 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa N väittää ensin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt virheellisesti olettamuksen huijausyrityksestä, joka on kuitenkin osoittautunut oikeaksi, sekä valittajan siihen liittyvät perustelut. Toisessa osassa hän moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole määrännyt seuraamuksia nimittävän viranomaisen valittajan

mukaan tekemästä vakavasta virheestä, joka muodostuu siitä, että se on perustanut kantansa tosiseikkojen kokonaisarviolle. Valittaja väittää tämän valitusperusteen kolmannessa osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut virheellisesti valituksenalaisen tuomion 132 kohdassa, että syyllisyysolettamalle oli annettava etusija ja ettei epäilyjä voitu tulkita valittajan hyväksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kantajan mukaan kääntänyt todistustaakan ja jättänyt noudattamatta syyttömyysolettamaa.

66 Valitusperusteen ensimmäisen osan suhteen on todettava, että sen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut väärin tosiseikkoja, ja se on siksi jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

67 Valitusperusteen toinen osa on hylättävä selvästi perusteettomana. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet valituksenalaisen tuomion 145 kohdassa todennut, ettei komission voida katsoa arvioineen tosiseikkoja ilmeisen virheellisesti perustaessaan kantansa kokonaisarvioon.

68 Tämän valitusperusteen kolmas osa perustuu valituksenalaisen tuomion selvästi virheelliseen tulkintaan. Tuomion 132 kohdasta ei näet ilmene, että tarkoituksena olisi ollut antaa syyllisyysolettamalle etusija ja olla tulkitsematta epäilyjä asianosaisen hyväksi, vaan siitä käy ilmi, että N ei voinut vedota yleisiin oikeusperiaatteisiin ja erityisesti syyttömyysolettamaan perustellakseen yhteistyövelvoitteen laiminlyömistä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten katsonut, että kyse ei ollut siitä, että N:n asiana olisi ollut näyttää toteen syyttömyyttään vaan tehdä lojaalia yhteistyötä komission kanssa, koska N oli ainoa taho, jolla oli tietoja toimenpiteistä, joiden uhriksi hän väittää joutuneensa.

69 Kaiken edellä esitetyn perusteella on katsottava, että valittajan valituksensa tueksi esittämien valitusperusteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai että valitus on selvästi perusteeton. Valitus on siten hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti.

Oikeudenkäyntikulut

70 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 16 päivänä heinäkuuta 1998.

R. Grass — kirjaaja

C. Gulmann — kolmannen jaoston puheenjohtaja